

CHUYẾN XE CUỐI CÙNG

(Sưu tập)

Tôi là một tài xế taxi. Không nhiều tài xế nhận làm việc ca đêm. Riêng tôi, vì cuộc hôn nhân mới tan vỡ nên tôi đồng ý. Và vị khách của đêm cuối năm này để lại trong tôi một ấn tượng đặc biệt.

Tôi nhận được lời nhện vào lúc 2:30 sáng. Tôi dừng xe, xung quanh vốn tối đen, chỉ trừ ánh đèn hắt ra từ một cửa sổ nhỏ tầng trệt. Bình thường, cũng như mọi tài xế taxi khác, tôi chỉ bấm còi một hai lần, đợi một chút, nếu vốn chưa thấy khách ra thì lái xe đi. Nhưng không hiểu tại sao lần này, tôi lại ra khỏi xe, bước lên bậc tam cấp. Không khéo người ta cần mình giúp, tôi nghĩ vậy và gõ cửa.

– Xin chờ một phút – một giọng nói run rẩy cất lên. Sau một lát yên lặng, cửa mở. Một bà cụ nhỏ bé đứng trước mặt tôi, mặc một chiếc váy hoa, đội mũ nhỏ có mạng che mặt. Chiếc vali nhỏ đặt dưới chân.

Căn phòng phía sau lưng cụ trông như không có ai đã nhiều năm. Tất cả đồ đạc đều được phủ ga trắng.

– Cậu mang đồ ra xe giúp tôi được không? – bà cụ hỏi. Một tay tôi nhấc chiếc vali lên, nó còn nhẹ bồng, còn tay kia thì khuỳnh ra cho bà cụ vịn. Chúng tôi đi rất chậm ra xe.

– Cậu tốt quá!, bà cụ nói nhẹ nhàng mắt không nhìn vào tôi, tựa như đang nói với một ai khác.

Khi chúng tôi vào xe, bà đưa cho tôi địa chỉ cần tới và nói:

– Cậu có thể đi xuyên qua khu chợ cũ được không?

– Nhưng đó không phải là đường ngắn nhất, cụ ạ!

– Tôi không vội mà!. Ngừng lại một lát, bà nói tiếp: Tôi đang đến viện dưỡng lão!

Một bà long lanh: Thôi cũng tốt! Đằng nào thì bác sĩ cũng nói rằng tôi không còn sống được bao lâu nữa.

Tôi tụt xuống hõ đo cây sồi và hỏi: Đâu tiên cụ muợn cháu đưa đi đâu?

Hai tiếng đồng hồ, chúng tôi đi lòng vòng quanh thành phố. Bà cụ chỉ cho tôi tòa nhà bà từng làm việc, khu chung cư vợ chồng bà đã thuê khi họ mới cưới. Bà bảo tôi dừng lại trước một cửa hàng nội thất nơi trước đây là sàn nháy, bà vẫn đến khiêu vũ khi còn thiếu nữ. Thành thông bà bảo tôi đi chậm qua một tòa nhà hay một góc phố đặc-biệt-nào-đó dừng lại trong bóng tối và im lặng.

Khi những ánh mặt trời đầu tiên xuất hiện phía chân trời, bà cụ đột nhiên nói: Tôi mệt rồi, chúng ta đi thôi.

Chúng tôi tới địa chỉ mà bà cụ đưa cho tôi mà không nói thêm câu nào. Đó là một viện dưỡng dành cho những người già không nơi nương tựa. Hai người hộ lý và một chiếc xe lăn đã chờ sẵn ngoài cổng. Bà cụ dừng bước, vừa rút ví ra, vừa hỏi tôi, dịu dàng:

– Tôi phải trả cậu bao nhiêu?

– Không gì cả, cụ ạ!- Tôi nói

– Cậu cũng phải kiếm sống mà – Bà cụ hỏi, giọng vẫn dịu dàng, tuyệt nhiên không có chút ngạc nhiên nào.

– Sẽ còn những hành khách khác mà cụ – Tôi trả lời.

Bất giác, tôi cúi xuống ôm lấy bà cụ. Bà cũng ôm chặt tôi.

– Cậu đã cho tôi rất nhiều – Bà cụ nói – Cảm ơn cậu.

Tôi siết nhẹ tay bà cụ rồi quay ra. Trời vẫn còn mờ tối. Sau lưng tôi, cánh cửa viện dưỡng đã đóng lại. Đó cũng là âm thanh khép lại một cuộc đời.

Cứ ngày hôm đó tôi không đón thêm một hành khách nào nữa, tôi lái xe đi lang thang, đắm chìm trong suy nghĩ, rồi bản khoăn tự hỏi:

“Đi đâu gì sẽ xảy ra nếu bà cụ gặp một tài xế dể dãn, hoặc đang nóng vội trên chuyến xe cuối cùng? Đi đâu gì sẽ xảy ra nếu tôi bóp còi rồi bỏ đi hoặc từ chối tuyến đường đặc biệt của bà cụ? Và bất giác tôi cảm thấy mình hạnh phúc xiết bao... ít ra tôi hiểu rằng sự cô đơn trong trái tim của một người từng biết hạnh như tôi vẫn còn rất nhiều yêu thương, và vì thế mọi cánh cửa

vẫn chưa hề khép lại. “